

БЛАГОВІСНИК
для Духовенства
ТОРОНТОНСЬКОЇ
ЄПАРХІЇ

23 липня, 2004

GOOD NEWS

for the clergy of the
TORONTO EPARCHY

July 23, 2004

Volume 8, No. 3

The Summer Edition of the Eparchial *Blahovisnyk* has been sponsored by Rt. Rev. Father John Tataryn, Pastor of St. Demetrius the Martyr Parish, Toronto, On. May the always generous and full of love for mankind Lord and Our Savior Jesus Christ reward you dear Father John and your parishioners a hundredfold.

**СОТВОРИ ГОСПОДИ
МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА!**

**LORD, GRANT OUR BISHOP MANY
HAPPY YEARS!**

В першу річницю архиєрейського служіння нашого Єпарха Кир Стефана Хміляра складаємо Вам, Владико, щиросердечні побажання незмірних Божих ласк і благословень.

Ваш Ювілей – Преосвященний Владико, це нагода зложити Вам від серця подяку за Вашу любов, труд та віддане архиєрейське служіння для розвитку нашої Торонтонської Єпархії, Української Церкви і Народу.

Нехай Пресвята Богородиця, якій поручали опіку над нашою Церквою і Народом наші митрополити хоронить Вас, нашу Єпархію й усю Українську Церкву своїм могутнім Покровом.

On the first anniversary of archpastoral service of our Eparch, Kyr STEPHEN, we offer to you, Bishop, our heartfelt congratulations and God's blessings.

Your jubilee, Most Reverend Bishop, is an opportunity to offer our heartfelt thanks for your love, work and trustworthy archpastoral service for the blossoming of our Toronto Eparchy, the entire Ukrainian Church and Ukrainian People.

May the Most Holy Mother of God, to Whom our metropolitans entrusted the care of our Church and People under the mantle of Her mighty protection, always protect you and our Eparchy and the whole Ukrainian Church.

Clergy Retreat – 2004 Notre-Dame-du-Cap Shrine Cap-de-la-Madeleine

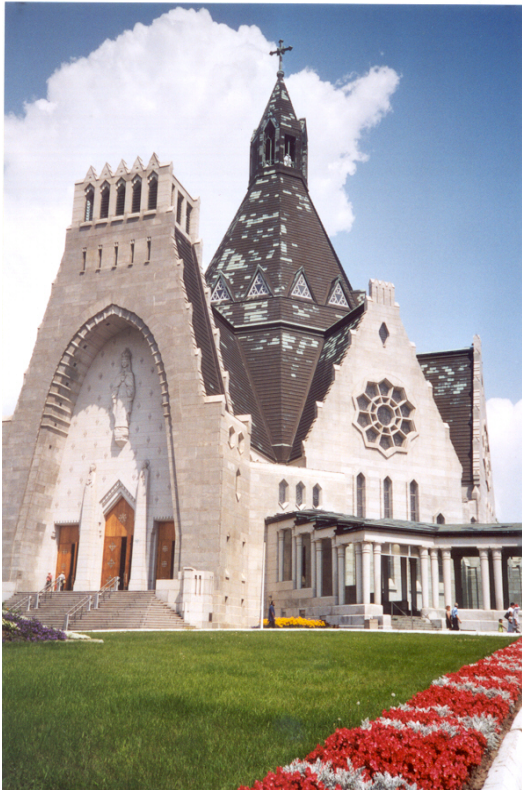
This year the eparchial clergy retreat will take place in the prayerful and beautiful setting of Notre-Dame-du-Cap Shrine in Quebec, near Montreal.

The retreat will start on Monday morning, September 27 and will end on the morning of September 30, 2004. It is expected that all clergy will arrive at the Retreat Centre on Sunday evening, September 26, 2004.

The retreat Masters will be Fr. Ken Nowakowski, rector of Holy Spirit Seminary in Ottawa, ON.

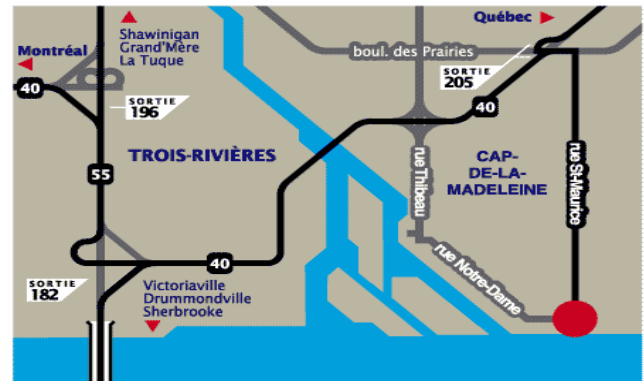
The attendance of active clergy of the Toronto Eparchy is obligatory.

For more detailed information of the retreat location please read below and consult the following website: www.sanctuaire-ndc.ca

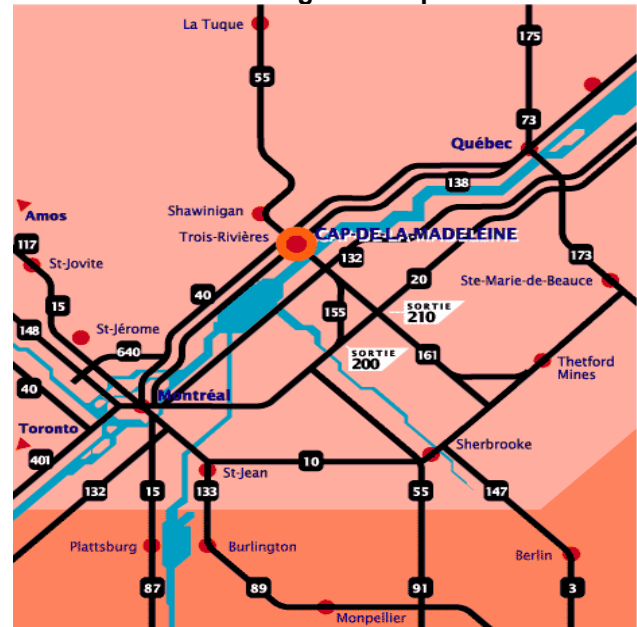

Local Map

To come directly to our Lady of the Cape Shrine, take exit 205 from Highway 40 arriving from Montreal.

Regional Map

Historical Events

- 1634 Arrival of the first Jesuit missionaries including Jacques Buteux who was later martyred.
- 1659 Construction of the first chapel built on a piece of land named "Blessed Mary's field".
- 1694 Establishment of the Confraternity of the Holy Rosary; one of the first of its kind in Canada.
- 1720 Opening of the first stone parish church as a place of worship. This church later became, and is still known as, "Old Shrine" dedicated to the Virgin Mary. It is the oldest church in Canada that has retained its primitive state.
- 1854 During this year of the proclamation of the dogma of the Immaculate Conception, a statue of the Virgin Mary was donated to the church by a parishioner. This very same statue is still venerated in the Shrine today.
- 1879 On March 16-th, after a mild winter during which the river did not freeze, a natural bridge of ice formed on the river. During one week, they were able to transport the stones necessary to begin the construction of a new parish church. This bridge of ice was called "the Rosary Bridge" by the parishioners who had prayed the

Rosary in order to obtain the freezing of the St. Lawrence River. Father Désilets, the pastor, also vowed not to destroy the small church and dedicate it to the Blessed Virgin.

1888 On June 22-nd, the small church was dedicated to the Virgin Mary and became the Shrine. Blessed Father Frédéric, O.F.M., who delivered the sermon, would become pilgrimage director until 1902. On this same evening, three witnesses saw the statue of the Blessed Virgin with the eyes wide open. In 1904, coronation of the statue of Our Lady of the Cape by the delegate of Pope Pius X, the Bishop of Trois-Rivières. From 1947 to 1954 Triumphant tour of the pilgrim statue of Our Lady around Canada ending with the National Marian Congress and a second coronation of the miraculous statue by the delegate of Pope Pius XII, Cardinal Valeri.

From 1955 to 1964 Construction of the basilica, best known for its remarkable stained glass windows done by Netherlands' famous artist, Jan Tilleman O.M.I.

1973 Construction of an annex to the Small Shrine with the stones transported over the Rosary Bridge in March 1879.

1984 September 10th , pilgrimage of Pope John Paul II at the Shrine of Notre-Dame-du-Cap.

1988 Centennial of our Shrine. Beatification of Father Frédéric in Rome on Sept. 25.

FREQUENT CONFESSION NECESSARY ON THE PATH TO HOLINESS

VATICAN CITY, MAR 27, 2004 (VIS) – Pope John Paul II this morning received the participants in the course on the internal forum that is organized each year by the Tribunal of the Apostolic Penitentiary, headed by the major penitentiary, Cardinal James Francis Stafford.

When the new “Rite of Penance, so rich in biblical, theological and liturgical references,” entered into force in Italy thirty years ago, said the Holy Father, “the Church placed in our hands an opportune aid to live the Sacrament of pardon in the light of the Risen Christ.”

John Paul II noted that “the fruit of this sacrament is not only the remission of sins, necessary for who has sinned. It also performs an authentic ‘spiritual resurrection’, restores the dignity and the good of the life of the children of God, the most precious of which is friendship with God. It would be illusory to desire to reach holiness, according to the vocation that each one has received from God, without partaking frequently of this sacrament of conversion and sanctification,” that, together with the Eucharist, “accompanies the path of the Christian towards perfection.”

“Penance, by its nature,” he explained, “involves purification, in both the acts of the penitent who lays

bare his conscience because of the deep need to be pardoned and reborn, and in the effusion of sacramental grace that purifies and renews.”

The Pope stated that “Penance is a sacrament of enlightenment. ... Those who go to confession frequently and do so with the desire to make progress, know they have received in this sacrament, through pardon from God and grace from the Spirit, a precious light for the path of perfection.”

“Finally,” he said, “the Sacrament of Penance achieves a ‘unifying encounter with Christ’. Progressively, from confession to confession, the faithful feel an ever deeper communion with the merciful Lord - up to fully identifying with Him - that one has in that perfect ‘life of Christ’ in which true holiness consists.”

The Holy Father underlined that this Sacrament “is also a gift for us priests who, called to exercise the sacramental ministry, also ask to have our sins pardoned. The joy of pardoning and being pardoned go hand in hand.”

“All confessors,” he concluded, “have the great responsibility to exercise this ministry with benevolence, wisdom and courage. Their duty is to make lovable and desirable this encounter which purifies and renews us on the path to Christian perfection and on our pilgrimage to our home.”

ST. DEMETRIUS CHURCH How It All Happened

ST. DEMETRIUS THE GREAT MARTYR Design for stained glass window in the Church of St. Demetrius, Weston, Ontario, Canada by Yaroslava Surmach-Mills Inspired by the 11th century mosaic icon in Kiev, St. Demetrius is pictured here as a Kievan warrior guarding the Ukrainian nation. Christ gives His blessing and an Angel flies toward the Saint bringing the crown of martyrdom. The scene is set in a wheat field with sunflowers which are so prevalent in Ukraine, adding a familiar pattern against the old wooden church and thatched roofed peasant homes.

A young newly-ordained priest arrived in Toronto and being assigned as associate to the pastor of the Cathedral, was also blessed with shepherding a newly forming community that was put under the patronage of the brave military general who did not fear death, Demetrius the Great-Martyr. Seeing the potential for a new and vibrant community of God and not fearing the great financial debt that was put on him, the young pastor accepted with full obedience the easy yoke of Christ placed upon his shoulders.

This was 1959. His Grace Isidore of Toronto purchased a plot of land in Weston, Ontario and founded St. Demetrius the Great-Martyr Church. Fr. John Tataryn was assigned pastor to this community.

Many a time he must have wondered what will be of this chosen place, who will come? Lo and behold, people who were seeking a holy place where they could come together with other faithful and praise the Lord God in a tradition that they all cherished dearly, settled in this new and ambitious borough.

The Ukrainian community of Toronto was growing through the 1950's and 1960's and becoming more and more diverse, united by their ethnic heritage yet divided by their ideological vision. Coming from different ends of the world many Ukrainians founded their new and often final nest in Toronto for their family and their descendants. New friends and opportunities came hand in hand especially when they found common ground to express their faith and their heritage. The community of St. Demetrius attracted particularly those young Ukrainians and their families who have been born and raised either in Toronto or other parts of Canada. Their longing for expression of their faith brought them together and their contribution to the parish gave them a greater purpose, identity and pride.

Every decade since it's founding, the parish reached a new milestone in growth and development. Among other things the fruits of the good works of the people sprung forth a Youth Centre in 1963 – the first establishment. After the Sunday Divine Liturgy, the faithful would gather to plan events, outings, get-togethers, and fundraising for their parish and Ukrainian communities in Brazil and other parts of the world. Though some clubs and groups have come and gone with time, among those lasting to this day are the Ukrainian Catholic Women's League – the Ukrainian School of Dance, YAVIR, the Credit Union, the Ukrainian Catholic Youth Club, Catechism and Ukrainian School, Altar Boys group, St. Demetrius Choir, Svitletsia Seniors

Club and the Pyrohy Group. Performances, trips, dances, sporting events, bazaars, and sales kept the groups active and lively.

As the parish grew in number enough funds were collected to build a church. In 1969 the construction began. This was and still is the pride and joy of the praying community. Finally, a proper place worthy of calling it the house of God was built. In the mean time, throughout the 1970's clubs and organizations were blooming into fruition; the St. Demetrius Catholic School was founded and built, educating the young with Christian values and their Ukrainian heritage. The Singles Club (now Club 50 +), the Bowling league, the Ushers – men's group, the prayer group, were new and up and coming groups that attracted still a new generation of members. Among the many social and religious events, some of the most often spoken of were the group trips to Rome, Lourdes, Ukraine and the Holy Land. For seven years, every summer the community centre was transformed into a typical Ukrainian village; during the Metro Caravan St. Demetrius was known as the Kolomeya pavilion winning the first prize for many years. Some of the parish groups also took part in Folk Festivals in Belgium, Ukraine and Mexico. And responding to needs of poorer churches in Ukraine the community organized many fund-raising events for them as well as brought financial and material support to various local charitable institutions.

As the vision of the wise pastor was becoming reality better works were in store. He saw a great future where all Ukrainians could live together as a family. Thus, in 1984, on the occasion of the upcoming Millennium of Christianity in Ukraine, in thanksgiving to the Lord, the St. Demetrius Residence for seniors was built, consisting of 259 self-contained apartments, a chapel, a grocery store, medical services, garden plots, recreational and social activities, and a friendly atmosphere. The later addition of the homecare programme enabled seniors to be independent while receiving the care they needed.

With the celebration of the centennial of Ukrainian immigration to Canada, in 1991, a new institution was established, the Ukrainian Canadian Care Centre; a centre for the elderly needing nursing care. One of only a few nursing homes operating under an ethnic licence, the residents enjoy living in an Ukrainian atmosphere with a beautiful chapel which is the centre of spiritual life where all the traditional services are celebrated.

Today, the St. Demetrius parish is a very diverse community in itself. Many parishioners are Ukrainian but the community is always open to all children of God who are seeking the path to salvation. The many liturgical services, the organizations, clubs and social events, the institutions have created a welcoming setting for non-Ukrainians as well as Ukrainians who have recently arrived from Ukraine. Aside from the many baptisms, weddings and funerals that have been administered at our parish, an unusual number of men have received the Sacrament of Holy Orders either at or for this parish: 1 cantor, 2 sub deacons, 10 deacons, 1 protodeacon, 19

priests. The presence of the religious was always encouraged and supported. The Sisters Servants of Mary Immaculate have played an important role in the parish particularly in the education of our children in school. Sr. Rachel was the first and long time principal and now, after retiring, continues to volunteer endless hours at the parish.

The St. Demetrius parish community throughout its existence has been constantly receiving wonderful blessings from God. Those who have volunteered their time and talents over the years have found great satisfaction in seeing the results of their labour. Those who have called St. Demetrius their spiritual, social and cultural home have come closer to God and made new life-lasting friends. The life of every member has become enriched. The Wisdom of God professed by the authors of the Old Testament has been once again proven true: "Ask the Lord to bless your plans, and you will be successful in carrying them out"(Prov. 16:3).

Fr. Andrij Figol, Assistant Pastor at St. Demetrius Parish

ЦЕРКВА СЯТОГО ВЕЛИКОМУЧЕНИКА ДИМИТРІЯ

Ікона святого великомученика Димитрія, зроблена з вітражного скла – робота Ярослави Сурмач-Миллс для церкви святого великомученика Димитрія.

Надхненням мозаїки XI ст. у Києві, св. Димитрій зображений на цій іконі як київський воїн, який обороняє український народ. Христос благословляє його, і літаючий ангел приносить святому вінець мучеництва. Сцена відбувається на полі пшениці, прикрашеному соняшниками, дуже поширеними на Україні, і все це творить славнозвісний приклад на тлі старої дерев'яної церковці і сільських хат зі солом'яними дахами.!

Наш початок

Щойно висвячений, молодий священник приїжджає до Торонта з назначенням бути сотрудником при катедрі святого Йосафата, і отримує благодення на душпастирську опіку нової громади, яку поставили під покровом мужнього військового генерала, який не боявся смерті – святого великомученика Димитрія. Відчувши потенціал для нової і живої Божої громади, і не лякаючись нових боргів на собі, молодий душпастир-парох з повним послухом прийняв легке ярмо Христове на свої плечі.

Це сталося в 1959 році. Преосв. Владика Ізидор (Борецький), Єпископ Торонтонський, закупив землю на Вестоні, Онтаріо, і там заснував парафію святого великомученика Димитрія. Отець Іван Татарин став першим парохом цієї громади.

Українська громада м. Торонта зростала в 50-их і 60-их роках, з'єднана етнічною спадщиною, але поділена своїм ідеологічним світобаченням. З усього світу, багато українців оселилося саме в м. Торонті з родинами своїми і своїми дітьми. Нові знайомства і сприятливі можливості уможливили їм визнавати їхню віру і їхню спадщину. Громада святого Димитрія притягнула тих молодих українців, які саме

народилися і виховувалися в м. Торонті, або в інших містах Канади. Їхнє бажання визнавати їхню віру з'єднало їх, і їхній палкий внесок до парафії приніс їм ще більше задоволення, зміцніло їхню ідентичність, і зробило їх ще більш гордими.

У кожному десятиріччі після заснування, наша парафія завершила свій круг росту і розвитку. Плодами добрих діл людей повстав Молодіжний Центр-Осередок у 1963 році – перша така організація. Після недільної Святої Літургії, вірні сходилися і збиралися для того, щоб запланувати події, зустрічі, екскурсії, і проекти для призирання фондів для українських громад Бразилії і інших частин світу. Були і зникли різні угруповання парафіяльні, але ці залишилися досьгодні: Ліга Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ), «Явір» -- українська школа народного танцю, Кредитівка, Клуб українського католицького юнацтва, Катехитична Школа і Рідна Школа, Вівтарна Дружина, Церковний хор, «Світлиця» -- Клуб для сеньйорів, Клуб для приготування пирогів. Виступи, подорожування, заботи, спортивні змагання, базари, і прибуток з усього того, дали життя всім прицерковним організаціям.

Коли парафія зрослась кількістю своїх душ, знайдено потрібні фонди для будування власного церковного приміщення. У 1969 році будівництво почалось. Це будівництво було і є гордістю і радістю цієї молитовної громади. Наліжне місце – храм Божий здвигнено. В 70-их роках, постали нові клуби і прицерковні організації. Збудовано нову католицьку школу Святого Великомученика Димитрія, яка має на меті виховання молодих дітей в християнському дусі і в українському середовищі. Клуб для неодружених (тепер під назвою Клуб 50+), Клуб для гри в кулі, Клуб для мужчин, Молитовна Група, сформувалися, і приєднали до себе членів молодшого покоління. Відбулися багато подорожей, серед яких найбільш улюблені: прощі до Риму, Люрду, України, і Святої Землі. Кожного літа впродовж семи літ громадський центр був перетворений на українське село під час Торонтонської Каравани; церква святого Димитрія великомученика стала павільйоном «Коломия». За цей величезний труд, перша нагорода. Деякі парафіяльні організації взяли участь у Народних Фестивалях у Бельгії, Україні, і Мексіко. Для бідніших церковних громад на Україні, наша громада зорганізувала допомогу, подаючи їм і іншим місцевим благодійницьким установам матеріяльну і фінансову підтримку.

Ось візія отця пароха: як можуть усі українці жити як одна родина? У 1984 році, напередодні святкувань Тисячоліття Християнства в Україні, з подякою Господеві, здвигнено Резиденцію для старших, у якій містяться 259 апартаментів, каплиця, магазин, медична обслуга, поля на городи, як теж суспільні заняття товариського характеру. Додано програму для зберігання старших по хатах, зі забезпеченням домашньої обслуги для них.

У 1991 році, в якому святкувалося перше поселення Канади українцями, засновано нову

установу – Українсько-Канадський Піклувальний Дім, осередок, у якому старші можуть отримати повну обслугу. Цей дім опіки має право для зберігання української мови, культури, з гарно прикрашеною каплицею, центром їхнього духовного життя, де відправляються всі традиційні богослуження.

Сьогодні, парафія святого великомученика Дмитрія -- різноманітна громада. Чимало її парафіян – українці, але громада відкрита для всіх дітей Божих, які шукають дороги до спасіння. Літургічне життя, організації, клуби, ділянки, -- все це приваблює не-українців, як і українців, які тількищо приїхали з України. Попри всі треби у парафії – хрестини, шлюбні, і похорони, багато чоловіків отримало Тайни, які приготували їх до: дяківства (1), під-дияконату (2), дияконату (10), протодияконату (1), священства (12). Сестри Службниці Непорочної Діви Марії (ССНДМ) багато допомогли у вихованні наших дітей в школі Святого Дмитрія. Сестра Рахиль була першою директоркою школи, і тепер, на емеритурі, помагає при парафії.

Впродовж свого існування, парафія святого великомученика Дмитрія отримала рясні благословення від Бога. Ті, котрі жертвували час, труд, і таланти, знайшли багато задоволення у плодах свого труду. Ті, котрі мали церкву святого Дмитрія за свій духовний, суспільний і культурний дім, прийшли ще ближче до Бога і знайшли приятелів-однотумців. Життя кожного парафіянина збагатилось. Премудрість Божа, сповіщена авторами Старого Завіту, знову справдилася: здайся на Господа у твоїх справах, і задуми твої здійсняться (Прип. 16,3).

отець Андрій Фіголь, душпастир, помічник
пароха
при парафії святого великомученика
Дмитрія

Giants in our Midst

When a year ends in the numeral four my mind cannot help but turn to two giants of the Church that I have had the honour to know. 1944 is the year that Metropolitan Andrey Sheptytsky closed his earthly eyes for the last time, prophesying both the destruction and the resurrection of the Ukrainian Greco-Catholic Church. Forty years later, in September 1984, we buried the earthly remains of his hand-picked successor, Patriarch Josyf I the Confessor, Cardinal Slipyj. The two men are inextricably linked together in my mind because they were so different that God made them alike.

As a seminarian in the mid 1970's at the Collegio Santa Sophia, Patriarch Josyf's seminary, housed at the Ukrainian Catholic University on Via Boccea at the outskirts of Rome, how many times I had the opportunity to watch that man of steely will stop and ask himself out loud (with no regard for whether

someone might be listening): "And what would the late Metropolitan have done?" He asked himself this in matters great and small, regarding questions of eternal or passing significance. Sometimes he would ask me or one of the other seminarians. We had no clue, of course, but it was a bit of a comfort to know that the great sage, an intimidating figure whether in theological scholarship or in questions of ascetical determination, did not have all the answers all of the time. Perhaps he did this on purpose, to teach us future priests that we would need to have some sort of compass for future decision-making. Perhaps he wanted us to get in the habit of consulting someone wiser and saintlier rather than jump to the conclusion that we could ever rely on our own feeble minds. The lesson was not lost. I sometimes find myself with a similar quandary: "What would the late Patriarch have done, and why would he have thought that the late Metropolitan would have approved?"

The late Metropolitan would have approved of many of Patriarch Josyf's major decisions. I am sure of it. He hand picked as his successor Fr. Josyf Slipyj, the mitred archpriest who was rector of the Lviv Seminary and the Theological Academy. Why would the mild-mannered count-turned-monk whom Catherine Dougherty, Catholic journalist and later founder of Madonna House, likened to the Poverello, St. Francis of Assissi, have chosen the brusque and unyielding Slipyj to succeed him at the helm of the Ukrainian Church? Precisely because Josyf Slipyj could be, when needed, the most ornery creature that ever walked the face of the earth! Metr. Andrey the mystic was given the gift of foreknowledge. He could foresee the devastation of the Soviet Russian persecution of the Church. He could probably see that all the other bishops would either die during imprisonment or torture, or succumb sometime later, their health broken by the deprivations of NKVD brutality. Not so Fr. Josyf! He demanded of his seminarians almost as much as he demanded of himself. That is why he would last, unbroken till the end. His spirit would not yield to the torturers and the interrogators and the slick promises of high position in the Church of Moscow, if he would only renounce the Pope of Rome.

His resolve was unbroken. Not so his bones. When I knew Patriarch Josyf in Rome (in that bittersweet gilded cage of his "other captivity,") he was a less than pleasant table mate. When eating with us seminarians, as he often did in those years, he would pound his hands against the table. Thump and crash, thump and double-thump, he thrashed his hands against the table top. It really threw me until I understood: he had been beaten on the hands so often (a good place to inflict pain, given the number of nerve endings) that he now would hit the tabletop simply to feel *something*, to chase the numbness away for a minute.

What would the Metropolitan have done, faced with the knowledge of secret deals between the Roman Curia (not the Pope, mind you) and the Patriarchate of Moscow? What would Metr. Andrey have done if he had discovered proof of a deal to get rid of the "great obstacle to Orthodox-Catholic rapprochement," the

hated "uniates," the Ukrainian Greco-Catholic Church? I am sure Patriarch Josyf sought counsel from his predecessor. I am sure he received it. He secretly ordained three bishops, to assure the apostolic succession for our Church. Among them was one Lubomyr Husar, a Studite hieromonk who had written a doctoral dissertation on Metr. Andrey's work for the union of Churches. This was Patriarch Josyf's hand-picked successor.

Of course, God's ways are not our ways. Metr. Andrey would have to wait until his successor completed 18 years in Siberian exile before he could take up effective leadership. Patriarch Josyf would have to wait 18 years, as his chosen successor languished in spiritual exile, unrecognized as a bishop, judged for *accepting* episcopal ordination from the hands of Josyf Slipyj, until the very same Pope who refused to accept the ordination would himself call Bp. Lubomyr out of the cold, entrusting to him responsibilities for another's throne, and finally welcoming today's Patriarch into the College of Cardinals.

What would Metropolitan Andrey have done? He would have blessed the whole tangled mess. What would Patriarch Josyf have done? He would have stood for the truth, no matter what the cost. What are these two doing now, this very minute? Praying for us, blessing us, encouraging us, teaching us to look beyond the present moment and to see the Wisdom of God that is in charge of all things, if we only would stop to notice.

Fr. Andriy Chirovsky is the Founder of the Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies, Saint Paul University (Ottawa) and holds the Peter and Doris Kule Chair of Eastern Christian Theology and Spirituality there. He can be reached at achirovsky@ustpaul.ca. See the institute website at www.ustpaul.ca/Sheptytsky

Вісті з України „Життя у Христі: моральна катехиза”

26 лютого 2004 року у приміщенні Українського католицького університету відбулася визначна подія в житті Української Греко-Католицької Церкви – презентація видання „Життя у Христі: моральна катехиза”. Катехиза „Життя у Христі” розкриває вчення Церкви з окремих питань моралі, що їх висуває сучасне суспільство. Християнська мораль трактується у ній в світлі святоотцівської традиції, яка наголошує на високому покликанні і гідності людини як образу і подоби Божої.

Ця праця не є підручником з морального богослов'я, а вченням Церкви з окремих питань моралі,

обговорення яких вимагає сучасне суспільство. Вона складається з двох частин.

Перша частина — «Життя людини у Христі» — подає вчення Церкви про християнську мораль у світлі східної та свято-отцівської традиції, яка акцентує на високому покликанні та гідності людини як образу і подоби Божої. Також висвітлено основи життя у Христі, роль совісти і значення Божих заповідей в осягненні правдивої свободи. Поняття про гріх та природу головних гріхів і їх взаємозв'язок подано у дусі східної традиції.

Друга частина — «Діяльність людини у Христі» — вказує на християнські чесноти як плоди життя у Христі та розкриває їхню суть. Висвітлено питання родинного життя, таїнственність і богословський характер подружньої любови. Значну увагу приділено питанням суспільного життя, біоетики, цінності й збереження людського життя. У розділі соціальної доктрини Церкви розкрито християнське бачення світу, моральні принципи суспільного устрою, дія християнина у спільноті, його внесок у добробут своєї держави. І на закінчення висвітлено проблеми екології, основи християнської етики довілля та відповідальність людини за Боже створіння.

На нашій веб-сторінці ми розпочинаємо публікувати фрагменти моральної катехизи, у яких подамо науку Церкви про актуальні моральні проблеми.

18 червня 2004 року, у Митрополичих палатах Святоюрської гори відбулася зустріч Блаженнішого Любомира Кардинала Гузара, Глави Української Греко-Католицької Церкви, з цьогорічними випускниками Українського католицького університету.

Ця аудієнція була одним із пунктів дводенної програми урочистостей з нагоди вручення дипломів випускникам УКУ. За повідомленням відділу інформації та зовнішніх зв'язків УКУ, цього року дипломи спеціалістів богослов'я отримають 40 студентів загального відділення і 31 випускник Львівської архієпархіальної духовної семінарії Святого Духа.

Перед зустріччю з Главою УГКЦ випускники УКУ здійснили урочистий похід до крипти собору Святого Юра. Під час аудієнції Блаженніший

Любомир сердечно привітав молодих богословів із завершенням навчання, а тоді зокрема сказав: „Сьогодні люди багато нарікають, втрачають надію і говорять, що нам доводиться спостерігати стан остаточного занепаду. Я хочу Вам сказати, що не все є так погано, хоча мушу визнати, що наше покоління, мабуть, не забезпечує Вам такого порядку, добробуту, якого Ви хотіли б. Однак мене це не непокоїть. Адже, як вчить нас історія, впорядковане, забезпечене суспільство стоїть за крок до занепаду. А Ви йдете у недосконалий світ: це прекрасна нагода для розвитку й удосконалення”. На завершення зустрічі Глава нашої Церкви поблагословив її учасників на щасливу дорогу в життя.

Завтра урочистості з нагоди вручення дипломів розпочнуться Архієрейською Божественною Літургією в каплиці УКУ, відтак відбудеться святкова академія, на якій буде вручено дипломи, нагороди та відзнаки. Зі словами привітання до випускників звернеться п. Михайлина Коцюбинська, відомий літературознавець і критик, громадський діяч, представниця руху шістдесятників.

Уже стало традицією, що перед випускниками виступають визначні науковці, церковні, суспільні та політичні діячі. Можна згадати напутнє слово Блаженнішого Любомира (2000), відомого візантинолога п. Ігоря Шевченка (2001), колишнього американського амбасадора п. Карлоса Паскуаля (2002), директора Програми академічних обмінів ім. Фулбрайта п. Марти Богачевської-Хомяк (2003). Цього року почесним гостем УКУ буде вищезгадана п. Михайлина Коцюбинська.

Довідка:

Перший випуск відновленої Львівської богословської академії, що тепер реорганізувалася в УКУ, відбувся у 1999 році. Передбачено, що на свято 2004 року з'їдуться колишні випускники, які зараз навчаються закордоном чи активно працюють в Україні. Сьогодні на навчанні закордоном перебуває понад 50 випускників УКУ; 23 випускників уже закінчили навчання за ліцензіатськими програмами. Багато з них повернулися в Україну, 10 - викладають в УКУ, дехто продовжує навчання на докторських студіях.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

Ми належимо до однієї Європи...

- Преосвященний Владико Іване, 22 квітня 2004 року Ви розпочали нову сторінку своєї біографії: Вас було призначено Апостольським нунцієм в Україні. Що для Вас означає це призначення?

- Я покинув свій дім 24 роки тому, і те, що відбувалося далі було для мене значною

мірою не передбачуваним. Я служив у Південній Кореї, Південній Америці, Москві, Римі тощо. Не можу сказати, що не очікував призначення в Україну. Вона для мене, як священика, представника Святого Престолу, людини, яка щось знає про Східну Європу, є великим викликом. Адже Україна володіє специфічним потенціалом не тільки в культурній та етнічній царині, а й у справі діалогу і взаємопорозуміння. І вона є для мене привабливою, хоч тут є багато праці. Передусім я намагатимуся зрозуміти ситуацію і сприяти дальшому розвитку діалогу між Сходом і Заходом.

- Перед дипломатичною місією в Україні Ви працювали в Білорусії. Чим, на Вашу думку, буде відрізнятися Ваша теперішня праця від попередньої?

- Такі прями порівняння між країнами-сусідами краще не робити. Бажано дивитися на те, чим ми є схожими. Для мене сьогодні найважливіше зрозуміти специфіку українського буття через спілкування з людьми і життя з Церквою. Таке спілкування повинно мені допомогти набути новий погляд на працю і життя в Україні.

- Однією з сумних реальностей релігійної карти України є конфесійний поділ. Як Ви це оцінюєте? Як може впливати на поєднання Апостольський Престол взагалі і Апостольський нунцій зокрема?

- Кожне роз'єднання є болем для всіх. Однак потрібно чітко усвідомити, що альтернативи діалогові немає. Християнський, церковний, діалог не є простішим від іншого роду діалогів, оскільки на його розвиток впливають історичні обставини, страждання, люди тощо. Є багато речей, на які потрібно зважати. І папський нунцій також повинен в цьому процесі брати участь.

- Яка Ваша думка стосовно визнання Патріархату Української Греко-Католицької Церкви?

- Це питання вивчали дуже обережно у багатьох інстанціях. Час мого призначення збігся із промовою Святішого Отця Івана Павла II до членів Постійного Синоду УГКЦ. На мою думку, потрібно прийняти слова Святішого Отця і зрозуміти, як поводитися найближчим часом.

- Святіший Отець сказав, що просто чекає на Богом визначений день, коли це потрібно зробити. Коли мав би цей час настати?

- Як відомо, Святіший Отець особисто вивчив це питання. І ми тепер повинні шукати шляхів для втілення його в новому контексті, праці, програмі, щоб це не гальмувало церковного життя, а було стимулом для церковної діяльності, котра не може зупинятися навіть у таких складних питаннях.

- Однією з проблем, яка є в діалозі між Російською Православною Церквою і Католицькою Церквою є питання уніатизму. Як Ви вважаєте: уніатизм є історичним минулим чи реальність, яка має право на існування?

- На це запитання давали відповідь вже багато разів. Це є наша Церква, яка має кардинала, єпископів, свою структуру. Ми будемо жити разом і разом вирішувати різні питання.

- 4 червня 2004 року міністр закордонних справ України Константин Грищенко прийняв від Вас копії вірчих грамот. Він зокрема висловив впевненість у продовженні дальшої співпраці між Україною і Апостольською Столицею, насамперед в культурно-гуманітарній і соціальній сфері. В чому зараз полягає ця співпраця?

- Міністр прийняв мене дуже люб'язно майже відразу, незважаючи на складний робочий день. Ці питання пов'язані з діяльністю церковних організацій, спільнотного життя, з великою кількістю контактів, з зацікавленістю східною культурою в Східній Європі, християнською творчістю. Йдеться передусім про контекст у суто церковно-державній співпраці в житті народу.

- Ви перебуваєте в Україні вже не перший день і встигли, напевно, відчувати, якою є ця держава всередині. Отже, яким Ви бачите майбутнє цієї країни, від яких факторів воно залежить?

- Європа є порівняно маленьким континентом. Тому ми завжди повинні вважати себе схожими одне на одного. Донині сильно підкреслювали розбіжність між нами. Вважаю, що потрібно наголошувати на тих ознаках, які вказують, що ми належимо до однієї Європи. Вважаю, що Україна має таке покликання. Ми повинні йти в напрямку порозуміння, бо це є найкращий спосіб людського життя. Треба заплющити очі на все обмежене, мале і йти до великого, відкритого, кращого, більш людяного, більш співзвучного з тим, що сказано в Євангелії, яке є універсальне. Католицьку Церкву різних традицій поєднує католицизм, а традиція стоїть на другому місці. Ми перебуваємо у відкритому світі і відповідаємо за наше покликання апостольства. Люди вже навчилися спілкуватися між собою і знають одне одного, тому нема змісту повертатися до якихось старих стереотипів. На мою думку, майбутнє відкрите перед спілкуванням, яке є необхідним фактором нашого життя.

Розмовляв о. Ігор Яцив

Біографічна довідка РІСУ:

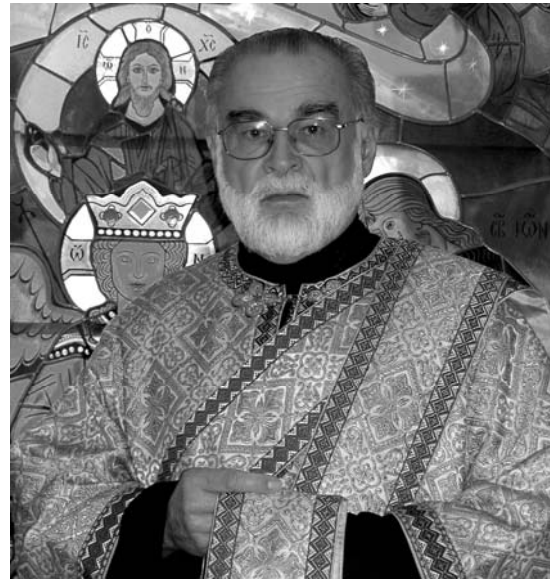
Новопризначений нунцій народився 10 червня 1952 року у Баньалока-Кочев'є (Словенія). 29 червня 1977 року рукоположений на священика для архидієцезії Любляни. Захистив докторську дисертацію з канонічного права. Вступив на дипломатичну Службу Святого Престолу 1984 року. Виконував дипломатичну місію при Папських представництвах в Кореї, Колумбії, Російській Федерації. З 1995 року працював у Державному Секретаріаті. 28 липня 2001 року призначений апостольським нунцієм у Білорусі. 22 квітня 2004 року – апостольським нунцієм в Україні. Брав участь у укладенні Кодексу канонів Католицької Церкви та перекладі на російську мову. Володіє італійською, хорватською, іспанською, німецькою, французькою, англійською і російською мовами.

на фото: Владика Іван Юркович, Апостольський Нунцій в Україні.

EPARCHIAL NEWS Deacon Nestor Installed as Protodeacon

The Most Rev Stephen Chmilar is pleased to announce the installation of Father Deacon Nestor Yurchuk of St Demetrius the Great Martyr Parish in Toronto as Protodeacon for the Eparchy of Toronto and Eastern Canada effective April 18 2004 .

In the tradition of the Eastern Church, the Protodeacon is the first Deacon (*proto* in Greek means *first*) of the

Eparchy charged with supporting the Bishop in his liturgical duties and in matters dealing with the Diaconate.

Father Protodeacon Nestor will remain assigned to the St Demetrius Parish where he will continue serving as parish deacon and chaplain of the St Demetrius Seniors' Residence, although at a somewhat reduced time commitment.

Nestor Yurchuk was born in Ternopil, Ukraine, and arrived in Canada as a ten year old boy. In his youth he was active in the Ukrainian scouting association "Plast" and in 1955 was one of the first graduates of the Hryhorii Skovoroda Ukrainian secondary school in Toronto.

He started his working career as a professional engineer with a Bachelor of Applied Science degree from the University of Toronto and a Master of Business Administration degree from the University of Western Ontario. After several years in the private sector, he joined the Ontario government in 1970 where he held various executive positions in the areas of computers, finance, and program management with several ministries.

In 1995 he retired from the Ontario Public Service as the Executive Director of Courts Administration for Metropolitan Toronto. Since then he has been working part time for the Government of Canada as a consultant, most recently advising the Ukrainian Government on its court reform program.

He has been a parishioner at St. Demetrius for the past 27 years where he has served as a sacristan with a special responsibility for the altar boys. On May 26, 1997 he was ordained to the sacred Diaconate and assigned to St. Demetrius Parish. Here in addition to his liturgical duties in the church he is also serving as the chaplain of the St. Demetrius Senior Citizens' Residence.

In his family life he has enjoyed the help and support of his wife Vera, together with their daughter Christina and her husband Andrew as well as their son Dan and his wife Jennifer. Three young grandchildren brighten their life filling it with joy and thanksgiving.

Диякона Нестора вивищено до стану Протодиякона Єпархії.

Преосвященіший владика Кир Стефан назначив отця диякона Нестора Юрчука з парафії святого Великомученика Димитрія в Торонті, як Протодиякон Єпархії Торонта та Східної Канади. Акт назначення діючий від 18 квітня 2004.

В традиції Східної Церкви, Протодиякон є перший та найголовніший диякон Єпархії („*прото*” по грецькому означає „*перший*”), котрий має обов'язки спомогати владиці літургійно та в усіх справах відносно дияконів Єпархії.

Отець протодиякон Нестор надалі залишиться при парафії святого Великомученика Димитрія в Торонті та надалі буде виконувати обов'язки капеляна при Резиденції Святого Димитрія, хоч може в деякому обмеженому осязі.

Нестор Юрчук народився в Тернополі на Україні, і маючи десять років, приїхав до Канади з батьками і сестрою Мартою. Під час молодих літ був активний у Пласті та 1955 року був одним із перших матурантів курсів українознавства Григорія Сковороди в Торонто.

Освіту Нестор здобув в Торонтонському Університеті, де 1962 року одержав ступінь інженера електроніки. В 1967 році здобув ступінь Master of Business Administration в Університеті Western Ontario.

Професійно почав працювати в 1962 році як інженер, а опісля перейшов на працю з компютерами. Від 1970 року працював в Онтарійському Уряді як директор адміністрації в кількох міністерствах.

1995 року пішов на емеритуру кінчаючи свою 25 літню кар'єру як Екзекутивний Директор Адміністрації Судів на Торонтонську Метрополію. Однак Нестор не став цілком бездіяльний бо останньо працював як дорадник Українського Уряду у справах судової реформи спонзованої Канадою.

У парафії св. Димитрія вже 27 років членом. Як старший брат при парафії, Нестор особливо займався вівтарною дружиною, як також працював в інших ділянках церковного життя. 26 жовтня 1997 одержав дияконські свячення від Владика Ізидора Борецького. Будучи призначеним до парафії св. Димитрія, він в додатку до своїх парафіяльних

дияконських обов'язків також є капеляном Святодмитріївської Резиденції для Старших.

В родинному житті диякон Нестор постійно одержує поміч і підпору від своєї жінки Віри та втішається їхніми дітьми, дочкою Христиною з чоловіком Андрієм та сином Данилом з жінкою Дженифер. Троє малих внуків наповняють їх життя радістю та благодатю.

NOTE OF THANKS

I wish to express my sincere gratitude to the Most Reverend Stephen Chmilar for installing me as Protodeacon in the Eparchy of Toronto and Eastern Canada. I feel honoured and humbled at the confidence he has shown in me through this appointment.

In the very near future, I hope to personally meet with every deacon and subdeacon in the Eparchy to hear your views on how we can strengthen the Diaconate in our Eparchy for the good of our parishes and faithful.

As I begin my service as Protodeacon in our Eparchy, I ask Vladyka Stephen, the Eparchial Consultors and Clergy for your patience, for your understanding and for your prayers.

Yours in Christ
Nestor Yurchuk, Protodeacon

FOR CLERGY REFLECTION

It is necessary for priests to appreciate the place of the evangelical counsel of poverty in their lives

Simplicity of life for the priest

by Timothy P. Driscoll

Father (now Cardinal) Avery Dulles, S.J., begins his book on the priesthood with an observation which, one regrets, is no longer startling. "It is not uncommon today," he notes, "to speak of a crisis of priesthood in Western Europe and North America. Large-scale departures from the active ministry together with the catastrophic dip in vocations in some countries have given rise to concern in some cases bordering on alarm."¹ What is at the heart of this crisis of which he speaks? Is it possible to turn things around? What are some possible solutions? At the root of the matter, Dulles argues, is the loss of a true sense of priestly identity. If we hope to recover an authentic understanding of priestly identity, then we must begin by looking at the priesthood of Christ, in which every man who shares in the ministerial priesthood participates. This essay aims to examine one small, but very important (and often forgotten), aspect of priestly identity, namely, the priest's identification with the poverty of Christ.

While all priests (whether secular or Religious) share in the one priesthood of Christ, Religious priests take

vows of poverty, chastity, and obedience (commonly referred to as the evangelical counsels). The secular (commonly, but not quite correctly, called "diocesan") priest likewise promises celibacy, as well as respect and obedience to his bishop (and that bishop's successors). He is not, however, obliged to make a vow or promise of poverty. But, as we shall see, the secular priest (by virtue of his identification with the priesthood of Jesus Christ) is still called to a simplicity of life in order to conform himself more closely to Christ the High Priest.

I intend to limit my focus to official Church teaching regarding this important element of priestly spirituality and identity. The canons and decrees of the Council of Trent will be my starting point. I will then examine the teachings of the Second Vatican Council on the nature of priestly identity. Next, I shall consider the 1992 Post-Synodal Apostolic Exhortation of Pope John Paul II (*Pastores Dabo Vobis*), the *Program of Priestly Formation* published by the National Council of Catholic Bishops in 1993, and finally, the *Directory for the Life and Ministry of Priests*, issued by Congregation for the Clergy in 1994.

Council of Trent

The Council of Trent (1545-63) begins its remarks on the Sacrament of Holy Orders by highlighting the close connection between that sacrament and the Holy Eucharist: "Sacrifice and priesthood are by the ordinance of God so united that both have existed in every law. Since therefore in the New Testament the Catholic Church has received from the institution of Christ the holy, visible sacrifice of the Eucharist, it must also be confessed that there is in that Church a new, visible and external priesthood, into which the old has been translated.²

Trent also affirmed that the hierarchy of bishops, priests, and ministers was divinely instituted.³ It did so in order to show the intimate connection between the Eucharist and Holy Orders. Trent maintained correctly that without the ministerial priesthood, there could be no perpetuation of the Eucharistic Sacrifice of Calvary. For Trent, the identity of the priest was clearly rooted in the mystery of the Eucharist.

In the section dealing with the office of bishop, the Council of Trent admonished bishops to be discreet and modest in the matter of their own possessions. They were reminded that they are not called for their own convenience, luxury, or riches, but rather are ordained by Christ to labor for the glory of God. Trent prompted bishops to recall that it is their duty to rouse those in their care to the practice of religion. This will be accomplished, says Trent, if they (bishops) are solely concerned with the spiritual and material welfare of the souls entrusted to them.⁴

Trent exhorts bishops to be content with modest furniture and a frugal diet. In their lives, bishops are called to manifest contempt for vanities and to pursue a life of simplicity in order that they might possess a greater zeal for God and for souls. In addition, Trent prohibits bishops from enriching their own homes or their relatives from Church revenue.⁵

In the articles dealing with priesthood, Trent identifies the primary role of priests as leading others to piety and the service of God through their own life and example.

Priests are advised to avoid all manifestations of luxury, feasting, dancing, gambling, sports, crimes, and other secular pursuits.⁶

It is clear that the Council of Trent recommended simplicity of life for priests and bishops. We must remember that the Council of Trent was called in response to the Protestant Reformation. The Council Fathers clearly knew that if they were to stop the large-scale departure of Catholics into Protestantism, then both priests and bishops must be living examples of holiness of life.

Vatican Council II

Turning now to the Second Vatican Council (1962-65), let us consider the two conciliar documents that specifically treat of priesthood: *Optatam Totius* and *Presbyterorum Ordinis*. The former deals with the Council's recommendations on the training of priests, while the latter is the Council's decree on the ministry and life of priests.

Optatam Totius begins by stating that the Council Fathers are aware that the renewal of the whole Church depends in great part upon a priestly ministry animated by the spirit of Christ and they solemnly affirm the critical importance of priestly training. It further recommends that each country establish its own program of priestly formation.⁷

Optatam Totius goes on to say that priestly training should aim to form candidates for the priesthood into true shepherds of souls after the example of Jesus Christ, who was teacher, priest, and shepherd. This document exhorts candidates for the priesthood to live according to the standard of the gospel and to be firmly established in faith, hope, and charity so that the practice of these virtues may develop in them a spirit of prayer and intensify their pastoral zeal to win all men for Christ.⁸

Furthermore, candidates for the priesthood should be trained in a spirit of self-denial and poverty. This should be done so that they may accustom themselves to living in conformity with the crucified Christ. Moreover, they should be motivated to give up willingly even those things that are lawful, but not expedient.⁹

Presbyterorum Ordinis begins with a definition of a priest. "Through the sacred ordination and mission which they receive from bishops, priests are promoted to the service of Christ, the teacher, priest, and king. They are given a share in his ministry through which the Church here on earth is being ceaselessly built up into the People of God, Christ's body, and the temple of the Holy Spirit."¹⁰

Later in the document, the Council Fathers state that the priest, through the Sacrament of Holy Orders, is anointed by the Holy Spirit, signed by a special character and so is configured to Christ the Priest in such a way that he is able to act in the person of Christ the Head. The Second Vatican Council, like the Council of Trent, affirms the intimate and real connection between the Eucharist and priesthood. We are reminded that the Eucharist is offered through the priest's hands; the ministry of priests is both directed to the Eucharist and finds its consummation in the Eucharist. The ministry of priests,

according to this document, draws both its force and its power from the one sacrifice of Christ.¹¹

Continuing its discussion of priestly identity, the Council affirms that the ministry of priests makes a claim on them not to conform themselves to the world: "You, therefore, must be perfect as your heavenly Father is perfect" (Matt. 5:48). The Council uses this quote from the Gospel according to St. Matthew to highlight the fact that priests are bound by virtue of their ordination to acquire this perfection. Priests are consecrated to God in a new way through ordination and are made the living instruments of Christ the Eternal Priest; thus, they are enabled to accomplish throughout all time that wonderful work of his, which with supernatural efficacy, restored the whole human race. ¹²

Priests are also exhorted to live as men whose portion and inheritance is the Lord (cf. Num. 18:20). Thus, priests are counseled to use temporal goods only for those purposes to which the teaching of Christ and the direction of the Church allows them to be devoted. The Council continues: "Let them be grateful, therefore, for all that the heavenly Father has given them to lead a full life rightly, but let them see all that comes to them in the light of faith, so that they might correctly use goods in response to the will of God and reject those which are harmful to their mission.¹³

The Council likewise invites priests to put aside all appearance of vanity in their surroundings. They are to arrange their house in such a way that it never appears unapproachable to anyone and that nobody, not even the humblest, is ever afraid to visit it ¹⁴

Finally, the Council invites all priests to embrace voluntary poverty, for by it they become more conformed to Christ and are more ready to devote themselves to their sacred ministry. The poverty of the priest, according to the Council, finds its identity in the poverty of Christ: "For Christ being rich became poor for our sakes, that through His poverty, we might become rich" (2 Cor. 8:9). Such a voluntary embracing of poverty will allow priests to use some kinds of property in common. This, says the Council, provides an excellent opportunity for the exercise of pastoral charity.¹⁵

Pastores Dabo Vobis

This Post-Synodal Apostolic Exhortation of John Paul II treats of the formation of priests in the circumstances of the present day (1992). The poverty of the priesthood and the simplicity of the life of priests receive ample consideration in this document. John Paul II says that the evangelical counsels of poverty, chastity, and obedience are intimately related to the radicalism of the Gospel. ¹⁶

John Paul states that the counsel of poverty, in particular, frees the priest to be able to be sent wherever his work will be most useful and needed. Furthermore, evangelical poverty will help the priest to be in solidarity with the poor, and to be more sensitive and capable of understanding the economic and social aspects of life. He continues: "In reality, only the person who contemplates and lives the mystery of God as the one and supreme good, as the true and definitive treasure, can understand and practice poverty, which is certainly not a matter of despising or rejecting material goods but of a loving and

responsible use of these goods and at the same time an ability to renounce them with great interior freedom-that is, with reference to God and His plan."¹⁷

Finally, he says that priestly poverty has a prophetic element as well, particularly in affluent and consumeristic societies that put all their trust in money and material security. Poverty, on the part of the priest, is a sign of his separation from the world and allows him to place his trust in God alone¹⁸

Program of Priestly Formation

This 1993 document governs the formation of all candidates for the priesthood in the United States and further specifies the integral components (human, theological, spiritual, and pastoral) of the program of formation for all men who aspire to the priesthood. This document also aids those entrusted with the formation of future priests in their role of education and formation.

The document begins with reflection on the qualities that must be present in a man who seeks ordination to the priesthood. In a section titled "The Call to Priestly Holiness and The Spiritual Life of Diocesan Priests and the Evangelical Counsels," the document states: "In order to fulfill this vocation to holiness in and through their ministry, diocesan priests look to the counsels of perfection as important guidelines in their own spiritual lives."¹⁹ It goes on to say that in regard to the diocesan priesthood, the evangelical counsels represent a particularly significant expression of the radicalism of the gospel. Clearly, the American bishops recognize the importance of all three evangelical counsels for the diocesan priest, including the counsel (poverty) that he is not called to promise formally.

The document also refers to the counsel of poverty as simplicity of life. It earnestly recommends that candidates for the priesthood acquire a sound and balanced perspective about earthly goods and possessions so that they can impart proper attitudes to those they are called to serve. The bishops recognize that since diocesan priests accompany people so closely through the journey of life, it is important for priests to recognize the distinctive meaning of evangelical poverty: a call to simplicity of life.²⁰

Furthermore, the bishops realize that simplicity of life also imparts a certain sense of freedom. They write: "Having fewer possessions and less burdened by the demands they impose, one can more easily put on the mind and heart of Christ, which give true freedom and perspective."²¹

The bishops also comment on what they call "an increasingly consumeristic society."²² Such a society often reduces people to things, which are used and then discarded, plunging society more deeply into a world of objects, which ironically can seem to possess us. The bishops clearly want future priests to witness to a world that is beyond sensible realities.

In addition, the bishops realize that a commitment to simplicity of life will enable the priest to show his solidarity with the poor and the marginalized of our society. This simplicity of life will help the priest to stand beside the underprivileged and be better able to understand the economic and social aspects of life. The bishops call priests and future priests to that prophetic witness that is

so urgently needed in our affluent and consumeristic society.²³

Finally, the bishops consider the virtue of simplicity of life so important that in the section entitled "The Call to Orders," those who are to be ordained are called to manifest "acceptance of a lifelong commitment to chaste celibacy, obedience, and simplicity of life.²⁴ Although simplicity of life is only one among many qualities that are looked for in a man who presents himself for ordination, it is nonetheless significant that simplicity of life is regarded as important enough to be included among those qualities that must be manifested prior to ordination.

Directory for the Life and Ministry of Priests

This 1994 document from the Congregation for the Clergy was written at the request of numerous bishops during the Synod of 1990 to respond to doctrinal, disciplinary and pastoral questions placed upon the priest by the demands of the new evangelization. In the section that focuses on the priestly spirit of poverty, the priest is reminded that his poverty is directly related to the poverty of Christ. In the same way that Christ became poor so that we might become rich (cf. 2 Cor. 8:9) the priest cannot be a true servant and minister of his brethren if he is excessively worried about his comfort and well-being.

This document acknowledges that since the priest lives in the world, created goods are necessary. However, the priest is challenged to use temporal goods in moderation and with a sense of responsibility and detachment, recognizing that his treasure is in heaven. Quoting the Code of Canon Law, the priest is charged to deny himself those worldly activities that are not in keeping with his ministry. Furthermore, the secular priest (although he did not make a promise of poverty) must lead a simple life, and voluntarily embrace poverty so that he might follow Christ more closely.²⁵

If we hope to recover a correct understanding of the identity and mission of the secular priest, then it will be necessary for priests (and those aspiring to priesthood) to appreciate the place of the evangelical counsel of poverty in their lives. While it could be successfully argued that recovering and promoting simplicity of life is only a small part of the renewal that must take place, I nonetheless believe it is an integral part of such a renewal.

Although it may sound odd to speak of the "poverty of the diocesan priest," it is clear that every priest should strive for simplicity of life. However, this virtue should not be sought simply for its own sake, but rather as a means of witnessing to the radicalism of the gospel. If priests hope to preach successfully the message of living simply, then they must first practice it in their own lives. In addition, it should be noted that simplicity of life is required by virtue of the priest being configured to Christ in such a way that he is to act in persona *Christi capitis*. The identity of the priest (of which the evangelical counsel of poverty is a small but integral part) must be rooted in the person of Christ the High Priest.

Finally, I do not intend to suggest that secular priests should live in abject poverty. Clearly, the workman is worth his wage (cf. Mt. 10:10). Priests are entitled to a just remuneration that will enable them to

live in relative comfort. Priests should not, however, imagine that the salary they receive should be used to buy expensive clothes or cars, take extravagant vacations, or even to amass their own private fortune. Rather, after the example of Christ the High Priest, priests are called to live lives of simple and humble service to the people they have been called to serve.

End Notes

1. Avery Dulles, S.J., *The Priestly Office: A Theological Reflection* (New York: Paulist Press, 1997), pg. 1.

2. Council of Trent, XXIII Session, Decree Concerning Reform, Chapter I, July 15, 1563.

3. Council of Trent, XXQII Session, Decree Concerning Reform, Chapter IV, July 15, 1563.

4. Council of Trent, XXV Session, Decree Concerning Reform, Chapter I, December 4, 1563.

⁵. *Ibid.*

⁶ Council of Trent, XXII Session, Decree Concerning Reform, Chapter I, September 17, 1562.

7. Vatican II, *Optatam Totius*, (October 28, 1965), no. 1 [hereafter OT].

8. OT, no. 8.

9. OT, no. 9.

¹⁰ Vatican II, *Presbyterorum Ordinis*, (December 7, 1965), no. 1 [hereafter PO].

11. PO, no. 2.

12. PO, no. 12.

13. PO, no. 17.

14. *Ibid.*

15. *s Ibid.*

¹⁶ Pope John Paul II, Apostolic Exhortation *Pastores Dabo vobis* (1992), no. 27 (hereafter PDV).

17. PDV, no. 30.

18. *Ibid.*

19. National Conference of Catholic Bishops, *Program of Priestly Formation* (Washington, D.C.: United States Catholic Conference, Inc., 1993), pp. 15-16 [hereafter PPF].

20. PPF pg. 18.

21. PPF, pg. 19.

22. *Ibid.*

²³ PPF p. 18.

²⁴ PPF p. 102.

25. Vatican Congregation for the Clergy, *Directory for the Life and Ministry of Priests* (1994), no. 67.

Reverend Timothy P. Driscoll is a priest of the Diocese of Fall River, Mass. He attended Saint John's Seminary in Brighton and was ordained in 1999. He is currently in his first assignment as parochial vicar at Our Lady of the Immaculate Conception Church in New Bedford, Mass. This is his first article in HPR.

**IMPORTANT ANOUNCEMENT REGARDING THE
RECITAL OF THE CREED**

Metropolitan Stefan Restores Creed

The following is the Archeparchial Encyclical Letter issued by Metropolitan Stefan Soroka whereby the decree comes into effect.

Dear Reverend. Priests and Deacons, Reverend Sisters, Valued Faithful of the Ukrainian Catholic Archeparchy of Philadelphia. On the Sunday of the Feast of the Council of Nicea, 23 May 2004, clergy, religious and faithful of the archeparchy are asked to return to the use of the original Nicene-Constantinopolitan Creed.

This means that the Creed is to be sung - or recited without the words "and the Son" (emphasis added)

A booklet entitled "The Creed and the Holy Trinity" has been prepared for distribution to the faithful in our parishes. The booklet, in Ukrainian and English, offers a theological and historical understanding for this decision.

This publication also addresses what our faith in the Trinity means for us as Christians and its expression of our beliefs. Our faithful are invited to pick up a complimentary copy of this booklet at our parishes. A Study Guide has also been prepared to assist parish priests in offering parishioners additional reflection on this topic, if necessary. It is hoped that the availability of this publication will assist the clergy, religious and faithful in fostering a positive response to this request to return to the use of the original Nicene-Constantinopolitan Creed.

As of Sunday, 23 May, all in the archeparchy are asked to sing or recite the Creed without the words "and the Son" : Let us do this in unity within our archeparchy and with the faithful of all the eparchies in the United States of America. Your anticipated cooperation is appreciated.

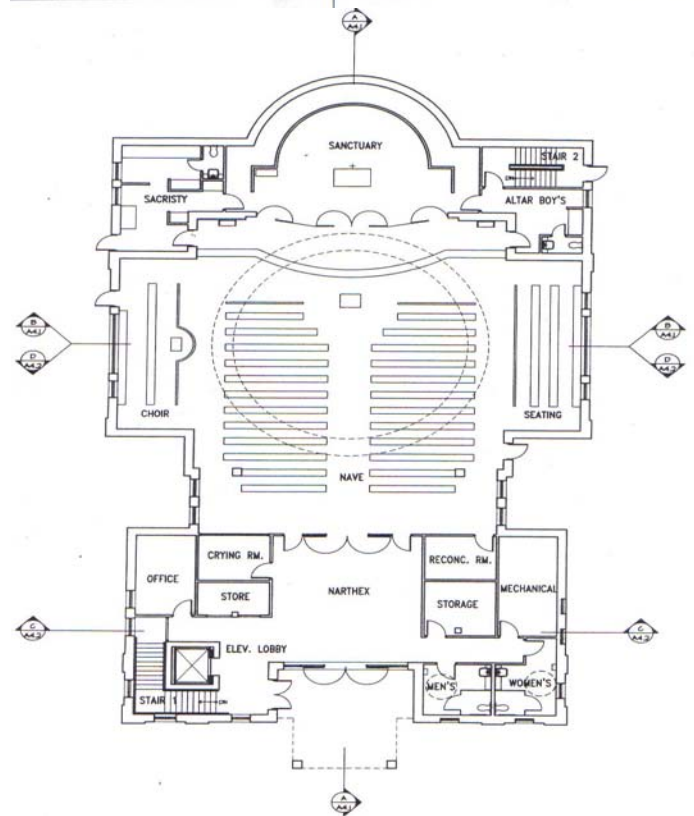
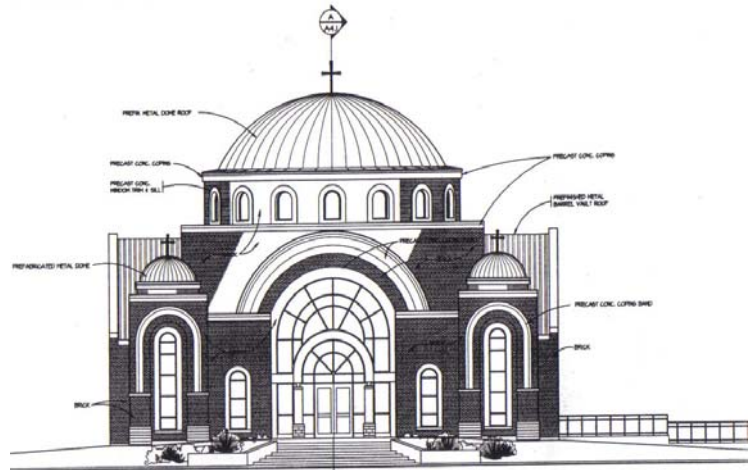
+Stefan Soroka Metropolitan-Archbishop

For further information please consult Progress – Ukrainian Catholic News, No.13/2049 of Sunday,20 June,2004 – www.mts.net/~postup.

New Parish in Windsor, Ontario

The above photos and plans are of new Church site St. Wolodymyr and Olha Parish in Windsor Ontario. We congratulate Fr. Eugene Halytsky and his parishioners for undertaking this important visionary task for *future generations* who will come and worship the Lord in this beautiful temple! Congratulations! – НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА!

Lord Jesus Christ, Divine Healer, bestow your healing and mercy upon Fr. Martin Balagus. Restore him to good health and grant him abundant graces to continue to serve you.

To: All Clergy

It has recently come to our attention that an Archbishop Boniface (Boniface Groswald) of the *Old Roman Catholic, Latin Rite, Church*, who currently resides in London, Ontario has encouraged his bishops and clergy with the following statement:

“Again, I say, all Old Roman Catholic Priests and Bishops could be thusly invited to participate in the Holy and Divine Liturgy of the Ukrainian Catholic Church, or the Western Roman Catholic Church, just as I am from time to time.....”

I would like to call to the attention of all clergy that the *Old Roman Catholic, Latin Rite, Church* or, also known as the *Old Roman Catholic Church*, **is not a Church which is in communion with Rome**. This is the case even though some of their bishops claim and actually might have apostolic succession.

Furthermore, I call to your attention the following Code of Canons of our church:

Canon 702 – Catholic priests are forbidden to concelebrate the Divine Liturgy with non-Catholic priests or ministers.

Canon 703 – 1. A priest who is unknown is not admitted to celebrate the Divine Liturgy, unless he shows the rector of the church letters of recommendation from his own hierarch or in another way sufficiently establishes his integrity to the rector.

The *1993 Directory for the Application of Principles and Norms for Ecumenism* holds that eucharistic concelebration is a visible manifestation of full communion in the faith, worship and community life of the Catholic Church, expressed by the ministers of that Church. According to this principle, there can be no concelebration with ministers of other Christian Churches and ecclesial communities until full communion exists with them.

In Christ our Lord,
Fr. Bill Bochar, Chancellor

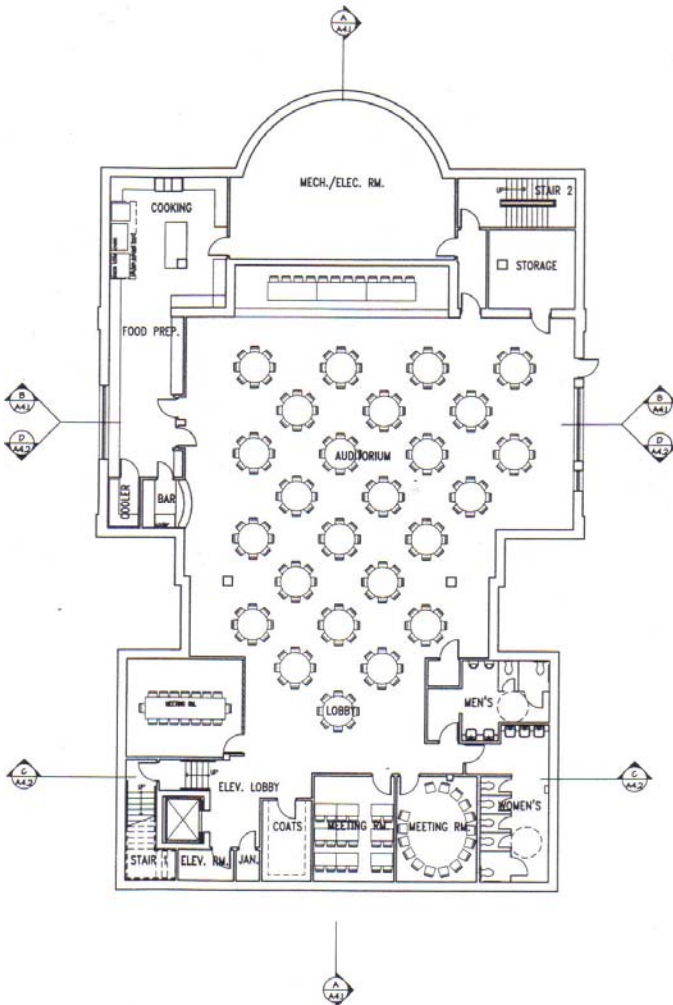

We are in the process of updating our e-mail addresses. Please send us your e-mail address to: eparchto@bellnet.ca

IMPORTANT NOTICE!

Reminder: We are grateful for the co-operation of pastors/administrators who are forwarding Cathedralricum payments to the Chancery Office every

FROM THE CHANCERY

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

У першу річницю відходу у вічність бл. п. Кир Ізидора Борецького Панахиду відслужить Кир Стефан Хмільяр разом із священниками Єпархії у неділю, 1 серпня, 2004 року, о год. 5:00 попол. над могилою Покійного Кир Ізидора, на цвинтарі Mount Peace, Sawthra Road, Mississauga, ON.

LET US REMEMBER IN OUR PRAYERS

Fr. Martin Balagus, the former pastor of St. Michael the Archangel parish in Coniston, Ontario is currently in the hospital. We invoke the prayers of all our brother clergy for the renewed health of Fr. Balagus.

month. We remind all pastors/administrators who have not yet begun this practice, to please send Cathedral payments to the Chancery Office on a monthly basis.

The following is a list of **special collections** to be forwarded to the Chancery by each pastor, administrator:

February – Holy Father
March – Eparchial Needs
May – Clergy Benevolent Fund
June – Eparchial Mission
September – Papal Charities; Monastery in Orangeville
October – Seminary Fund
November – Church in Ukraine
December – Canadian Bishops' Charities

Priests are advised that they should not be going among the faithful with the collection plate; this is more appropriate to the lay people of the parish.

Rev. Jaroslaw Lazoryk has been appointed Dean, replacing Rt. Rev. Theodore Pryjma, who is retired.

Rev. Roman Lobay has been appointed administrator *pro tem* of St. Nicholas Parish, Toronto.

Non Active Status - having left the Eparchy

Rev. Taras Karpiuk
Rev. Anton Semtchouk

Suspension:

Rev. Theophan Heto

Eparchial Pension Plan

All active clergy of the Toronto Eparchy are obliged to enroll in a pension plan and a health plan. The following priests are currently enrolled in the eparchial pension plan:

Fr. Peter Babej, Fr. Bohdan Choly, Fr. Nicholas Deak, Fr. Zenowy Didukh, Fr. Andrij Figol, Fr. Oleh Koretski, Fr. Jaroslaw Lazoryk, Fr. Roman Lobay, Fr. Andrij Lopatniuk, Fr. Victor Nazartchuk, Fr. Dimitri Pankiw, Fr. Peter Shumelda, Fr. Zenon Walnyckyj, Fr. Bohdan Winnicki, Fr. Volodymyr Yanishevsky.

Lay Employees enrolled in the pension plan:

Alexandra Dejneka, Irene Mokrij, Irene Nazar, Roman Petrunko.

Eparchial Secretary:

Mary Ciupka.

A n n o u n c e m e n t s
2004 Federal Budget Overhauls Regulatory Regime for Charities

MAY 2004

2004 Federal Budget Changes for Charitable

Organizations

New penalty regime - including monetary penalties, taxes, and suspension of receipting privileges - designed to provide intermediate sanctions in addition to the more severe penalty of revocation of registered charitable status.

A new appeals procedure to offer access to the CRA's internal dispute resolution process as a first level of appeal before resort to the tax courts.

Reduction of the disbursement quota rate on capital assets of charitable foundations to 3.5% (from 4.5%).

Extension of the 3.5% disbursement quota on capital assets to charitable organizations for tax years starting after 2008.

Extension of the 80% disbursement quota to all transfers between registered charities (whether charitable organization or charitable foundation).

The clergy at St Demetrius are frequently inundated with problems associated with an aging population. The faithful, naturally, turn to their priests when they have problems with aging parents, housing, and other social issues. Of recent, we have been receiving cases where neighbours are calling into the church office reporting incidents of suspected "elder abuse" or neglect. We even had a janitor from a neighbouring apartment building calling the church office to say that one of our parishioners was walking the apartment halls in a dazed state. Quite often these elderly people have no family to turn to.

Any priest that, in his pastoral enthusiasm, attempts to single-handedly resolve these cases will soon find that they can overtake his life. There are not enough priests to solve all the social needs just in our own limited Ukrainian community. In these cases, priests should turn these cases over to professional social workers. In The Toronto area we are fortunate to have access to the Ukrainian Canadian Social Services that employs a professional social worker. Here is the contact information.

Ms. Chrystyna Klukowskyj

Tel: 416-763-4982

Email: torsocial@ucss.info

Address: 2445 Bloor Street West, Toronto, M6S 1P7

Ukrainian Canadian Social Services

Суспільна Служба Українців Канади, філія Торонто.

Clergy are asked to refer to our Eparchial Risk Management Policy with respect to Personal Care.

Exciting News on the Liturgical Front!

His Beatitude, Patriarch Lubomyr his endorsement and approval for the publication ***The Divine Liturgy: an Anthology for Worship*** which

“fills a great need in our Church. It is the first publication that reproduces the official 1988 Ukrainian Catholic Synod’s English translation of the Divine Liturgy of St. John Chrysostom – and the propers that were published with that edition – while also providing a full treasury of music, additional propers, hymns and preparatory prayers.

“... I commend the present volume, published by the Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies in Ottawa, Canada with the generous support of Saint Demetrius Ukrainian Catholic Church in Toronto.”

“... After several years of use, our Liturgical Commission will again review those sections published here which go beyond the above-mentioned 1988 translation of the Divine Liturgy, “... in the meantime, I heartily endorse and commend the present volume for use in all our eparchies throughout our church.”

Prot. N. P2004/2

For more information about this new publication, please contact Fr. Peter Galadza at the Sheptytsky Institute in Ottawa, Ontario.

The Catholic Health Association of Canada Statement on the March 20, 2004, Papal Address Regarding LIFE SUSTAINING TREATMENT AND THE VEGETATIVE STATE

On March 20, 2004, His Holiness, Pope John Paul II gave an address at an International Congress in Rome organized by the Pontifical Academy for Life and the International Federation of Catholic Medical Associations. The theme of the Congress was: "Life-Sustaining Treatment and the Vegetative State: Scientific Advances and Ethical Dilemmas".

In his address the Holy Father states that "the intrinsic value and personal dignity of every human being do not change, no matter what the concrete circumstances of his or her life... Even our brothers and sisters who find themselves in the clinical condition of a "vegetative state" retain their human dignity in all its fullness." He reminds us of our responsibility to care for those who are sick and dying and "to support those families who have had one of their loved ones struck down by this terrible clinical condition." In particular, Pope John Paul affirms:

“Patients in a vegetative state have a right to basic health care and should be given every opportunity for recovery or improvement.

The withdrawal of artificially administered nutrition and hydration can never be used as a means of ending the lives of these vulnerable persons.

In his remarks, the Holy Father refers to medically administered nutrition and hydration (ANH) as a "natural means of preserving life" and, therefore, as ordinary means and morally obligatory.”

Valuable Resource on Marriage

‘The Catholic Organization for Life and Family’ has published a booklet entitled, “Marriage Matters.” This would be an excellent resource for all pastors and for those who run Marriage Preparation Programmes.

To order, please contact:

COLF

2500 Don Reid Drive

Ottawa, Ontario K1H 2J2

Tel: (613) 241-9461 ext. 161

Fax: (613) 241-9048

Email: ocvfcolf@cccb.ca

Web: <http://colf.cccb.ca>

Note: The copies are free of cost but ‘COLF’ requests a donation of about 0.25 to 0.30 cents per copy.

HIGH SCHOOL CREDITS (GRADES 10-11-12) & KURCY AT ST. ANDREWS UKRAINIAN HIGH SCHOOL

Qualified teachers offer a progressive language program. History, culture & religion are taught in Ukrainian and English to facilitate learning and independent homework completion. It is geared to students with some to moderate language skills, from 14 years of age. Fee is \$75.00.

Saturdays: 9:15 – 12:45. October 3, 2004 – May 14, 2005.

Contact: MARIKA – 905-264-1234 for information & pre-registration.

For Sale Плещаниця Plashchanytsia

hand sewn, intricate design,
high quality, very beautiful,
from Ukraine. Cost: \$2,600

Will provide picture in near future

Please call Fr. Andrij Figol at St. Demetrius 416-244-5333

or e-mail: fatherandrij@sympatico.ca

Рік Блаженної Йосафати

Цього року припадає 135 років від народження, а 85 років від смерти Блаженної Йосафати Гордашевської, співзасновниці Згромадження Сестер Службниць. З цієї нагоди ССНДМ проголосили 7-ого квітня, 2004 року, в день смерти блаженної, Роком Блаженної Йосафати, який буде тривати до 31 грудня, 2004.

Під час цього часу (9місяців) ССНДМ будуть старатися вглибитися в духовість Блаженної Йосафати, та ближче ознайомити наших вірних з цією сучасною святою.

Річний храмовий празник у Свят-Успенському монастирі у Вудстоку, Онтаріо відбудеться в неділю, 29 серпня, 2004 року.

Архиерейську Божественну Літургію відслужить Кир Стефан Хміляр, Єпарх Торонта і Східньої Канади о год. 11:00 ранку.

Після празничної трапези відслужать Молебень, о год. 3:00 попол.

CANDLES! CANDLES! CANDLES!

Hope Candle Company

(The craft of candlemaking since 1964)

28 Melanie Drive

Brampton, Ontario

L6T 4N7

Philip Kyrou – owner

tel: 905-793-7227 ; fax: 905-793-6874

Слова Слуг Божих – Велетнів УГКЦ

“На чому ж опреться єдність хати? На національній єдності. Український нарід є одним народом, дехто схоче навіть сказати одним організмом, тому й належить йому стати суцільним національним твором. Але йде про те, щоб заналізувати поодинокі елементи, з яких національність складається, і сили, які її розбивають. Що ж робить якесь число людей одним народом? Передовсім мова. Всі, що по-українськи говорять, або вважають українську мову за рідну, будуть становити український нарід. Безперечно, єдність мови є звяззю, що лучить людей, але не все лучить їх у народи!”

Як будувати рідну хату – Із Послання Слуги Божого митрополита Андрея Шептицького (1865-1944).

“Сидячи на санях..., лечу думками до моїх братів і сестер в Україні і на просторах цілого Радянського Союзу, до тих, що страждають на волі, і до тих, що караються у в'язницях, тюрмах, в таборах негідильної праці і в лагерах смерти... Між ними бачу нових борців, науковців, письменників, мистців, селян, робітників. Бачу між ними іскателів істини і оборонців справедливости. Чую їхній голос в обороні основних прав людини і людської спільноти. З подивом гляджу на них, як вони боронять своє українське слово, збагачуючи свою українську культуру, як усіма силами свого ума і серця рятують українську душу. І сострадаю з ними всіма, бо їх за те переслідують як злочинців.”

Із Заповіту Слуги Божого Патріярха Йосифа Сліпого для духовенства і вірних Української Церкви і Народу(1892-1984)

На обкладинці – учасники Духовних Реколекцій – жовтень 1976 рік.

Сидять зліва до права:

о. Іван Гаврилюк, Кир Ізидор Борецький, Єпарх Торонта, Слуга Божий Патріярх Йосиф Сліпий, о. Сотер Підскальний, ЧСВВ, о. Маріян Бутринський, о. Богдан Остапович.

Стоять зліва до права:

о. Омелян Іскат, о. Мирон Стасів, о. Кіндрат Дячук, о. Лев Чайка, о. Никола Комар, о. Іван Сиротинський, о. Роман Набережний.

У другому ряді стоять зліва до права:

о. Іван Слободян, о. Михайл Харина, диякон Роман Бей, о. Браєн, Сергій Келегер, о. Лютослав Кусий, о. Степан Смик, о. Володимир Жолкевич, о. Василь Бринявський, о. Матвій Берко, о. Сергій Гар, о. Юрій Ковальський.

У третьому ряді стоять зліва до права:

о. Роман Гробельський, о. Михайло Заяць, о. Антоній Цимбалістий, о. Петро Стецюк, о. Володимир Шараневич, диякон Ігор Хабурський, о. Василь Дзюрман, о. Ярослав Чиж, о. Юліян Габрусевич, о. Маркіян Стефанів.

У четвертому ряді стоять зліва до права:

о. Казимир Грицина, о. Іван Дацько, о. Стефан Столярчук, о. Роман Ганкевич, о. Мирон Химій, о. Джон Гіргиний, о. Едвард Ярема, о. Ярослав Левицький, о. Остап Гошуляк, о. Володимир Шевчук, ЧСВВ, о. Євген Галицький, о. Іван Татарин.